

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

38. An non obstante decreto supradicto Concilij Tridentini sess. 23. c. 5.
de reformat. suppleat hodie Summus Pontifex jurisdictionem in aliquo
casu, ut Sacerdos non approbatus ab Episcopo possit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

prohibet, ne deinceps vlli Sacerdoti liceat, quemlibet alteri Sacerdoti commissum, ad penitentiam suscipere, sine eius consensu, cui prius se commisit: nam dicto, inquit, deinceps, & similes tenentur constitutiones, in quibus ponuntur, praterita non comprehendere. Nec obstat quoddam ante Vrbaniū comprehendere. Nec obstat quoddam ante Vrbaniū comprehendere. Nec obstat quoddam ante Vrbaniū comprehendere.

11. Secundo saluat, quod Summus Pontifex possit ad quolibet Sacerdote, cui sponte se submisit, ad solui: nam quilibet Sacerdos iure diuino habet potestatem absoluendi quemcumque voluntarie se submittentem, modò non sit ab Ecclesia prohibitus: sed Summus Pontifex à nullo prohiberi potest, quin se voluntarie submitrat, cuiusque ipse voluerit, cum nullum habeat in terris superiorem. Nec est eadem ratio de potestate excommunicandi: quia cum hæc concernat forum contentiosum, non est communicata nisi Summo Pontifici, quam nequit contra se ipsum alteri communicare.

12. Tertio saluat, quod omnes Apostoli iure diuino acceperint hanc potestatem absoluendi quoscumque ad se sponte accedentes: nam illam acceperunt cum omni plenitudine à Christo, nec fuit illis à Petro ad certa peccata, certasque personas limitata.

13. Quarto saluat, cur omnes Sacerdotes in articulo, & periculo mortis plenam habeant potestatem absoluendi quoscumque à quibuscumque delictis: nam tunc cessante Ecclesie prohibitione, iure diuino omnes habent hanc potestatem, quam neque Ecclesia prohibere potest, cum non sit Ecclesie communicata potestas in destructionem; sed in edificationem animarum.

14. Quinto saluat, cur omnes Sacerdotes, vt communis Scholasticorum opinio fert, potestatem habeant, quoscumque absoluendi à peccatis venialibus, & mortalibus alijs ritè confessis; quia cum neutra sint necessariò subicienda clauibus Ecclesie, prohibitio de non confitendo nisi proprio Sacerdoti, non censetur cadere, nisi super ea, quæ sunt necessariò confitenda.

RESOL. XXXVIII.

An non obstante Decreto supra dicto Concilio Triad. sess. 23. cap. 15. de reformat. suppleat hodie Summus Pontifex iurisdictionem in aliquo casu vt Sacerdos non approbatus ab Episcopo possit excipere confessiones?
Et quando Sacerdos excipit Episcopi confessiones, unde habeat iurisdictionem?
Et alij quinque diuersi casus sepius contingentes in praxi, asciscuntur in textu huius Resolutionis, circa iurisdictionem Confessarij Episcoporum, Cardinalium, & familiae illorum, & etiam Prælatorum Regularium pro eligendis subiectis Confessariis.
Ex parte 8. tract. 1. Ref. 85.

§. 1. DE Sacerdotibus excipientibus confessiones in articulo mortis latius dicemus infra, nunc aliquos casus adducam: & idè assertum esse Summum Pontificem, vigore cap. de penit. & remiss. præbuisse Sacerdotibus iurisdictionem eligendi Episcopos. Et idè Opatovius de Sacrament. tract. de Penitent. disp. 10. quest. 7. num. 18. sic ait. Quæres, quando Sacerdos excipit Episcopi confessionem, unde habeat iurisdictionem, siquidem nec necessaria est, nec illam ex vi ordinationis habet? Respondeo. Etiam quoad hunc actum confessionis necessariam esse iurisdictionem: eamque talis Sacerdos accipit ab Ecclesia, & à Summo Pontifice, saltem per tacitum consensum, vt habet cap. ne pro dilatione, extra de penitent. & remiss. vbi Gregorius IX. permittit Episcopis, vt possint sibi prouidum eligere Confessarium. Ex quo colligitur, quod talis Confessarius non ab Episcopo, cuius excipit confessionem, sed à Summo Pontifice accipit clauem iurisdictionis. Ita Opatovius, cui etiam ad Machaem tom. 2. lib. 4. p. 6. tract. 2. docum. 1. num. 1. & 2.

2. Notandum est tamen hic cum Eminētissimo Lugo de sacrament. Penitent. disp. 49. sect. 1. n. 3. Episcopos vt posse dicto priuilegio, etiam versentur in curia Pontificis, quia concessio generalis est; & licet habeant apud se Religiosos, qui ex facultate Papæ possunt absoluere, possunt tamen alium sibi eligere, qui talem facultatem non haberet. Nomine autem Episcoporum comprehenduntur ibi alij Prælati superiores exempti; quia ita voluit Pontifex, & expressit in eodem indulto: quales sunt Abbates, exempti, & immediati Pontifici, & alij, qui habent similem iurisdictionem quasi Episcopalem; non tamen intelligitur Vicarius Episcopi, neque etiam Parochi, qui non sunt Prælati, & multò minus Abbatissa, licet sint exemptæ, quia hæc non habent iurisdictionem Episcopalem, nec nomen Prælati. Eodem indulto gaudent Prælati Regulares, præsertim Generales, & Prouinciales, imò, & Superiores locales, qui etiam sunt Prælati, & habent iurisdictionem in vtroque foro. Et hæc omnia, me citato, docet Lugo vbi supra.

3. Sed difficultas est, an hodie Pontifex, stante dicto decreto Concilij Tridentini sess. 23. cap. 15. tribuat etiam iurisdictionem Sacerdotibus, vt possint eligi ab Episcopis extra suam Diocesim, non obstante quòd non sint approbati. Et aliqui affirmatiuè respondent, negantes in dicto decreto Concilij inclusos esse Episcopos. Et ita tenent Doctores, quos ego citavi in 3. part. tract. 2. resolut. 3. Sed non est recedendum à contraria sententia, nempe Episcopos includi in verbis Concilij, vt annuit Gregorius XIII. & declarauit sapius sacra Congregatio Concilij. Et nos, qui scribimus Romæ, de dictis declarationibus dubitare non possumus; scimus enim veras esse, nisi voluntarie velimus in luce meridiana cæcutire. Et hanc sententiam docent communiter Doctores, quibus addo Dominum meum Cardinalem de Lugo de sacrament. Penitent. disp. 1. sect. 1. num. 3. vbi sic ait. Inferitur secundo, Prælatos, & Episcopos seculares eo decreto comprehendi, ita vt licet à iure habeant facultatem eligendi Confessarium idoneum, non possint eligere, nisi vel Parochum, vel approbatum ab Ordinario; quia omnes alij declarantur ab Ecclesia non idonei. Ita Suarez in presenti, disp. 28. sect. 4. num. 7. qui dicit ita declarasse Gregorium XIII. cuius verba refert infra sect. 6. num. 7. Coninck in presenti, disp. 8. art. 7. n. 50. & alij communiter, non quia auferatur priuilegium, aut tem, & in facultas,

Infra in Re-
sol. dubi-
tus quæ hic
sunt infra
4. 42. & 43.

Sup. hoc in
tom. 7. tr. 1.
Resol. 92. §.
Quoad ve-
rò & in alijs
eius primæ
not. & lege
etiam do-
ctrinam ref.
& §§. annot.
primæ post
seq. huius
Ref.

Quæ hic est
in tom. 7. tr.
1. Resol. 91.
§. 1. & 2. & in
tom. 1. tr. 3.
Resol. 27.
§. Quæro
quarid, & in
Ref. 31. §. Sed
hic quæro,
ad medium,
& in alijs §.
carum an-
notationu.
Et pro con-
tento à vers.
Inferitur se-
cundo, &
huius textus
in Ref. seq.
§. Septimus
casus ad me-
dium, vers.
Idonei au-
tem, & in

LIBRARIÆ
VNIuersitatis
MAGNÆ
SALVATORIS
MUNDI
VNIuersitatis
MAGNÆ
SALVATORIS
MUNDI

... 23. no. xbi docet quod Cardinales ex sibi subditis, seu commensalibus, adhuc post Concilium Tridentinum possunt sibi, & suis familiis eligere quem maluerint Sacerdotem idoneum in confessionem, absque vlla praxia Diocesani approbatione. Hanc conclusio valde probabilis est, & mihi sane videtur satis rationi consona, & in eius favorem possunt adduci Caietan. in summa. verb. absolut. 2. num. 9. & Reginald. lib. 1. sua praxis penitent. cap. 5. sect. 1. num. 32. & alij, quos silentio praetermitto, quia nec ex allegatis, nec ex aliis inveniuntur, qui dictam nostram conclusionem post Concilium Tridentinum distincte defendat, neque etiam impugnet. Eam tamen non improbat vius ostendit, quoniam praxis Romana curiae communitate recepta, Summo Pontifici vidente vel sciente, & non contradicente, satis sufficiens signum esse videtur eiusdem supremi Pastoris taciti saltem consensu, cuius adminiculo suffulta consuetudo iam multis abhinc annis introducta, & observata nonnullis comprobata conclusionem. Sed illam super his, robo; quia, si Episcopus licet ex sibi subditis eligere quem maluerint in Confessione, nulla alterius Diocesani requisita approbatione, quamvis extra propriam Diocesim inveniatur (ut omnes plerumque fatentur) & colligatur ex supradicta Cardinalium declaratione; ergo & Cardinalibus idem similiter licet ex suis commensalibus; utrorumque enim par ratio est. Probo consequentiam, quoniam commensales Cardinalium sunt eisdem subditi in spiritualibus, ut saepe diximus; & ferè omnes communitate affirmant. Hinc etiam sequitur, & posse eisdem commensales de Cardinalium licentia alicui ex ipsimet confiteri, absque vlla alterius Ordinarii praxia approbatione. Probo consequentiam, quia commensales Cardinalium sunt ipsi (ubiqueque commorentur) tanquam propriis ordinariis immediate subiecti.

11. Sed quares, an si Cardinalis habeat commensalem Sacerdotem Regularem alias exemptum, possit eundem, tanquam sibi quodammodo subditum, eligere sibi in Confessione, nec non ceteris suae familiae similiter deputare, absque alterius Ordinarii approbatione? Respondetur affirmatiue, quoniam licet (sicut Suarez tom. 4. disput. 28. sect. 6. num. 14.) Episcopus potest sibi in Confessione eligere Sacerdotem Regularem suae Diocesis, utique ratione domicilij seu habitationis sibi aliquo modo subiectum: ita pariter poterit Cardinalis sibi, suaeque familiae in Confessarium eligere Sacerdotem Regularem, quamvis exemptum, si suae sit familiae licito modo adscriptus. Probat, quoniam utriusque par ratio videtur; siquidem non minus aliquis ratione huius commensalitatatis Cardinali quodammodo subiacet, quam alius subest Episcopo ratione domicilij, seu habitationis. Non est igitur de negandum, quod Episcopo conceditur, praesertim cum potior sit superioritas illius in suos commensales, quam illius in propriam familiam. Et haec omnia docet à Cruce loco citato.

RESOL. XXXIX.

Enumerantur alij casus, in quibus Pontifex supplet iurisdictionem, et Sacerdos non approbatus an alia confessiones. Ex part. 3. tract. 1. Resol. 86.

Q. Vltimus casus est de Sacerdotibus excipientibus Confessiones peccatorum venialium, vel mortalium, quae iam confessa fuerunt cum approbato: nam simplex Sacerdos potest

test illa absolvere ex iurisdictione delegata Summi Pontificis, quamvis hoc neget Ludovicus à Cruce in Bullam Cruc. disput. 1. cap. 2. dub. 7. numer. 13. ubi sic ait. Omnes igitur praecitati Auctores conveniunt, posse quemlibet Sacerdotem, etiam non approbatum, valide de peccatis venialibus absolvere, esto dissideant ipsi in explicanda ratione. Ego autem etiam tantorum Patrum auctoritas me quasi astringat in eo sentire, ratione tamen ac iustitia cogor ab eorundem sententia discedere, & oppositam amplecti. Atque in primis, videtur mihi voluntarie dictum ex communi illa sententia, quod praecceptum confessionis annuae obliget solum ad mortalium confessionem inferri, quod valide possit simplex Sacerdos à peccatis venialibus absolvere; immo si attendamus Concilium Tridentinum, dum ait nullam esse abolutionem, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam seu delegatam non habet iurisdictionem, contrarium potius sentendum est; Concilium enim non distinguit de mortalibus, aut venialibus. Praeterea, cum absolutio sacramentalis sit actus iudicialis, ut utriusque Concilij Florentini, ac Tridentini decretis ostensum est supra: iudicium autem nequeat valide exerceri absque iurisdictione, consequenter nemo potest etiam à venialibus valide, & sacramentaliter absolvi à non habente iurisdictionem.

2. Nec obstat, si dicas, quicumque Sacerdoti licitum esse à venialibus absolvere ex concessione à Summis Pontificibus orta, & eorundem tacito consensu semper continuata, ut tenet Suarez num. 10. quia mihi non satisfacit, sed videtur potius voluntarie dictum: debuisset namque in medium proferre textum aliquem, vel auctoritatem saltem vnius, duorumve Doctorum gravium ex antiquis, qui dignè posset attestari, hanc iurisdictionem fuisse unquam ab Ecclesia simplici Sacerdotibus collatam. Fatetur autem Navarrus statim citandus se textum, auctoremve similem nullibi legisse, sicut nec ego legi. Immo Suarez licet affirmet antiquos Doctores supponere huiusmodi consuetudinem, ipse tamen nullum talem in suae opinionis favorem adducit. Ac similiter, nec agnosco nunc esse in usu hanc consuetudinem, ut Sacerdos nondum ab Ordinario admissus absolvat etiam à venialibus; quin potius Faventius ubi supra, num. 76. arbitratur, quod si quis id attentaret, nihil faceret, & peccaret saltem venialiter, quippe committeret sacrilegium, in re tamen levi. Unde ipse constanter nostram tuetur sententiam. Et quasi nobiscum sentit etiam Navarrus in cap. placuit, de penitentia, dist. 6. num. 21. Nec simpliciter dissentire audeat Medina de quest. 40. C. de confess. non necessitate, sed voluntate facta. Fatetur etiam idem Suarez sub num. 1. oppositum reddi satis incertum post Tridentinum, saltem quoad Sacerdotes non expositos, quoniam esto ad iudicandum de venialibus non sit necessaria magna scientia, ad discernendum tamen venialia à mortalibus aliqua profectò necessaria est. Atque hinc inferri necessarium esse videtur, qui de venialibus iudicatus est sine potestate circa mortalia, sciat discernere inter lepram, & lepram, id est, inter venialia, & mortalia: ac proinde posset hac de causa in illo exigi approbatio.

3. Nec obstat ratio adducta de reservatione venialium; quamvis enim non possint simpliciter reservari, sicut nec quis potest ad eorum confessionem cogi; attamen, si quis unquam habens sola venialia, vellet se foro penitentiali subicere, potest

Resol. 35. & in m. Ref. 38. et 39. annoratio. num. & si-guanter in tom. 1. tr. 4. Ref. 70. & hic infra in Resol. 31. §. 3. Sed circa-cursum in fi-de, supra in Refol. 4. brevitè ad medium §. 2. cum Saias hoc negat.

Sup. hoc supra latè in Ref. 35. §. Sed Bordonus, & in aliis §§. eius not.

Sup. hoc supra in Refol. 31. & in aliis eius primae annot. posita contra titu-

PLANA
Omnia
B. III. IV. V
E. III